

talte sig i Gaar om Paataleretten. Skønt jeg ikke kan dele den Anskuelse, han har fremsat, vil jeg ikke indlade mig paa at optage en Diskussion derom med en juridisk Professor. Spørgsmaalet om, hvorvidt Jurisdiktionschefen har Paataleret, eller hvem ellers der har den, er et rent og skært juridisk Spørgsmaal, der maa afgøres af Jurister, men det er et Spørgsmaal, som naturligvis maa afgøres ved, at man forlanger Generalauditørens Udtalelse.

Den højtærede Minister udtalte, at jeg havde Uret i, hvad jeg havde sagt, at Direktøren i Krigsministeriet ikke havde været Jurisdiktionschef. Jeg havde sagt, at han var bleven udnævnt til Oberstløjtnant uden at have været Bataillonschef. Nu oplyste den højtærede Minister, at han havde været midlertidig Bataillonschef, jeg formoder under en større Øvelse, altsaa en kort Tid. Men selv om det er Tilfældet, har han aldrig været Jurisdiktionschef, thi det er først Regimentschefen, der har Jurisdiktion. Den Ret, Direktøren har haft, er, at han som Bataillonschef og som Chef for Sekondløjtnant-skolen har haft arbitrær Straffemyndighed, men det er noget helt andet.

Men hvad er det nu, der er begaaet her? For saa vidt jeg har forstaaet den højtærede Krigsminister ret, er han villig til at fremlægge alle Akterne i denne Sag, og for at vi skulle forstaa, hvad der er sket, maa vi have alle Akterne, saa vi kunne se, hvad der er foregaaet, og hvad der ikke er foregaaet. Er der holdt Stabskrigsforhør over de paagældende Løjtnanter, skulle vi naturligvis have det med, og vi skulle have alle de Forhør, der ere afholdte over de menige, og alle de Oplysninger, som Regimentschefen indbefatter i sit Udtryk: „paa anden Maade“. Vi skulle have Oplysninger om, hvad det er, denne private Mand har forhandlet med Krigsministeriets Direktør om, i hvad Ærinde han er bleven sendt af Krigsministeriets Direktør til Odense. Og naar vi have faaet disse Oplysninger, have vi endda ikke faaet nok. (Afbrydelse). Naar ærede Medlemmer have hørt mig til Slutning, ville De give mig Ret, ikke mindst maaske de Herrer Socialdemokrater. Den højtærede Konseilspræsident og Finansministeren udtalte, da Regeringen traadte til, at Lov er Lov, og at Loven skal følges, og jeg glæder mig over den Maade, hvorpaa det høje Ministerium hidtil har fulgt Loven; der er ingen Tvivl om, at vi i den Henseende fuldt ud kunne stole paa Ministeriets Loyalitet. Men nu siger jeg, at hvad der gælder paa

det almindelige Omraade, skal ogsaa gælde for Militæretaten, og det, der her er Spørgsmaal om, er da dette: Er det Lov og Ret, her er fulgt, eller har man substitueret Lov og Ret med en Vilkaarlighed, der for Hæren kun kan føre til Anarki. Derom kan den højtærede Krigsminister intet udtale, thi han kan ikke i dette Tilfælde være Dommer i sin egen Sag. Men da det er ordnet paa den Maade, at enhver Sag om Retsspørgsmaal skal kontrolleres af Generalauditøren, og det er ham, der skal udtale sig, have vi Ret til at forlange — og det er det, vi skulle forlange — at faa en Udtalelse fra Generalauditøren om, hvorvidt denne Sag har været behandlet i Overensstemmelse med, hvad de militære Love foreskrive, eller ikke. Det er det, vi maa have oplyst, det er den Rehabilitering, den højtærede Krigsminister kan trænge til, men er det ikke sket, maa vi i Rigsdagen tage Bestemmelse om, hvorledes vi ville forholde os, naar vi faa denne Oplysning. Det er klart og tydeligt, at vi kunne ikke gaa med til, at der sker Handlinger, med Hensyn til hvilke det kan være tvivlsomt, om de kunne forenes med Loven, allermindst naar det angaar Hæren, efter den særlige Stilling, Hæren skal have ogsaa under fredelige Forhold i Henhold til Grundlovens § 89.

Den højtærede Krigsminister var meget forarget over en Udtalelse, jeg havde brugt i Spørgsmaalet om Krigsministerens Stilling lige overfor Generalløjtnant Gørtz. Den højtærede Minister siger, at det, „at en gammel veltjent Officer af Hæren fremsætter den Anskuelse, at en Sag ikke skulde være tjenstlig, som Ministeren siger er tjenstlig“, havde han ikke ventet. Den højtærede Minister kommer igen ind paa dette Spørgsmaal og siger: „Man kan have sin Mening fuldt bevaret, om Ministeren har truffet den rigtige Afgørelse eller ej, men naar en Minister siger: den Sag er tjenstlig, saa er den tjenstlig, hvad enten en General eller en Underofficer har en modsat Mening. Dette Forhold er saa sikkert og bør være saaledes, og ve den, som i vedkommende Forhold vilde handle derimod.“ Ja, jeg bliver nu ikke saa bange for slaaende Argumenter, jeg imponeres ikke af, at man slaar i Bordet. Jeg siger: Er det og det rigtigt? og derefter retter jeg mig.

Hvad er nu Talen om her? Det er det — og det har den højtærede Minister fuldstændig sprunget over og har ikke villet tage Hensyn til —, at jeg henviste Ministeren til, at der fra Ministeriet i sin Tid var sket en Henvendelse til General-